

SUSAN DENNARD

NEMIRA
YOUNG
ADULT

VRĂJITOAREA ADEVĂRULUI

prima carte din seria TĂRĂMUL VRĂJITORILOR

SUSAN DENNARD

VRĂJITOAREA ADEVĂRULUI

Traducere din limba engleză
ANDREEA FLORESCU

NEMIRA

1

Totul ieșise groaznic de prost.

Niciunul dintre planurile de jaf, încropite la repezeală de Safiya fon Hasstrel, nu ieșise așa cum ar fi trebuit.

În primul rând, trăsura neagră cu stindardul auriu strălucitor *nu* era ținta pe care o așteptaseră Safi și Iseult. Ba, mai rău, blestemata de trăsură era însoțită de opt rânduri de garzi orășenești, cărora soarele orbitor al după-amiezii le bătea drept în ochi.

În al doilea rând, Safi și Iseult nu aveau absolut nicio scăpare. De sus, de pe aflorimentul de calcar, drumul prăfuit ce se întindea dedesubt era singura cale spre orașul Veñaza. Și, întocmai cum dinaintea stâncii cenușii se întindea drumul, dinaintea drumului se întindea la nesfârșit doar marea turcoaz. Stânca de douăzeci de metri înălțime stătea în bătaia valurilor aspre și a vânturilor și mai aspre.

În al treilea rând (și asta era pacostea cea mai mare), de îndată ce garzile trecuseră pe deasupra capcanelor îngropate de cele două fete în pământ, oalele de lut, cu foc în pânțele, explodaseră... Ei bine, garzile aveau să scormonească fiecare centimetru de stâncă.

– Pe toate porțile iadului, Iz! izbucni Safi, uitându-se pe ocean. Sunt câte patru gărzi pe fiecare rând. Opt ori patru face...

Fața i se schimonosi. *Cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece...*

– Face treizeci și doi, răspunse Iseult sec.

– Treizeci și două de gărzi afurisite, cu treizeci și două de arbalete afurisite, de trei ori mai mulți!

Iseult se mulțumi să încuviințeze din cap și-și dădu la o parte gluga mantiei maronii. Lumina soarelui îi scaldă chipul. Era întocmai opusul lui Safi: avea părul negru ca noaptea, nu ca spicul de grâu, cum era al lui Safi, pielea îi era albă ca luna, nu bronzată ca a lui Safi, și avea ochi căprui, nu albaștri ca ai lui Safi.

Ochi căprui, care acum o priveau pe Safi când Iseult îi luă oceanul din mână.

– Urăsc să-ți spun, dar am avut dreptate...

– Atunci, nu-mi spune!

– Dar... continuă Iseult, tot ce ți-am spus aseară a fost o minciună. Sigur *nu* era interesat de un simplu joc de cărți.

Iseult mai ținea ridicate două degete înmănușate.

– *Nu* avea să părăsească orașul în dimineața asta pe drumul dinspre mieznoapte, continuă. Și pun pariu – cel de-al treilea deget se lăsa și el în jos – că nici măcar nu-l chema Caden.

Caden. Dacă... nu, *când* avea să pună mâna pe Pehlivanul Prefăcut, Safi avea să-i zdrobească fiecare osicior din fața aia perfectă.

Safi bombăni ceva și se dădu cu capul de stâncă. Își pierduse toți banii din pricina lui. Nu o parte, ci pe *toți*.

Seara dinainte nu fusese prima oară când Safi pariase pe toate economiile – ale ei și pe ale lui Iseult – la un joc de

cărți. Nu că ar fi pierdut vreodată, fiindcă, vorba aceea, *Nu poți păcăli o Vrăjitoare a Adevărului.*

Mai mult, numai cu banii câștigați *într-o singură rundă* la jocul de tarot cu cea mai mare miză din orașul Veñaza, Safi și Iseult și-ar fi putut cumpăra o casă doar a lor. Iseult n-ar mai fi fost nevoită să doarmă în pod și Safi să stea în înăbușitoarea cameră de oaspeți a conducătorului de breaslă.

Dar, făcându-se voia Domniței Destinului, Iseult nu putuse să i se alăture lui Safi la joc – obârșia ei nu-i îngăduia să pună piciorul în hanul de viță nobilă în care se ținuse partida. Iar când Sora ei de Fir nu era alături, Safi era predispusă la... *greșeli.*

Mai ales greșeli cu fălci zdravene și limbi ascuțite, care o fermecau cu complimente ce reușeau cumva să treacă de adevrățile ei. De fapt, bănuise ea că Pehlivanul Prefăcut nu fusese chiar întru totul cinstit când își ridicase câștigurile de la bancă locală... Sau când își petrecuse brațul după al ei și o călăuzise în noaptea caldă... Sau când se aplecase s-o sărute cast, totuși *sălbatic* și amețitor, pe obraz.

N-am să mai pariez niciodată, se jură ea, bătând cu călcăiele în roca de calcar. *Și nici n-am să mai flirtez niciodată.*

– Dacă vrem s-o facem, îi zise Iseult, întrerupându-i șirul gândurilor, trebuie să acționăm înainte ca gărzile să ne cadă în capcană.

– Nu mai spune!

Safi se uită lung la Sora ei de Fir, care urmărea gărzile prin ocehan. Vântul îi răsfirea părul întunecat lui Iseult, ridicându-i în aer șuvițele scurte ieșite din coada împletită. În depărtare, un pescăruș țipa săcâitor: *ua-ha-ha-ha!*

Safi ura pescărușii. Mereu i se găinătau în cap.

– Și mai multe gărzi, murmură Iseult, zgomotul valurilor aproape înecându-i cuvintele.

Apoi reluă mai tare:

– Încă douăzeci de gărzi vin dinspre miazănoapte.

Safi rămase fără suflare o fracțiune de secundă. Acum, chiar dacă ea și Iseult le-ar fi putut face față celor treizeci și două de gărzi care însoțeau trăsura, celelalte douăzeci le-ar fi împresurat înainte să găsească o scăpare.

Plămânii i se treziră din nou la viață, însetați de răzbunare. Acum îi venea să arunce cu toate blestemele pe care le învățase.

– Avem doar două variante, interveni Iseult, trăgându-se înapoi lângă ea. Fie ne predăm...

– Peste cadavrul putrezit al bunicii mele! replică Safi, scuișând cuvintele.

– ...fie încercăm să ajungem la gărzi înainte să declanșeze capcana. Apoi nu ne rămâne decât să ne croim drum înainte.

Safi îi aruncă o privire. Ca de obicei, chipul Surorii ei de Fir nu exprima nimic. Singura părțică din corp care îi trăda neliniștea era nasul lung, zvâcnind la câteva secunde.

– Odată trecute de gărzi, continuă Iseult, trăgându-și gluga înapoi pe cap și lăsând umbra să-i acopere chipul, ne ținem de planul obișnuit. Acum, să ne grăbim!

Safi n-avea nicio nevoie să-i spună să se grăbească – *evident* că avea să se grăbească –, dar își înghiți replica tăioasă. Iseult le salva pielea din nou.

Și, în plus, dacă mai auzea de multe ori că Soră-sa avu-
sese dreptate, Safi avea s-o strângă de gât și să-i lase leșul
pradă crabilor.

Iseult călca apăsat pe pietrișul drumului, când lui Safi, care mergea în urma ei, răscolind praful cu cizmele, îi veni o idee trăsnet.

– Așteaptă, Iz!

Își dădu jos mantia dintr-odată. Apoi, din câteva tăieturi de cuțit, îi reteză gluga.

– Fustă și basma, zise. Ca țărăncuțe, vom trece mai ușor.

Iseult o fixă cu privirea. După care se opri în mijlocul drumului.

– Dar așa o să ni se vadă fața. Iute, dă-ți cu cât mai mult pământ pe față!

Pe când Iseult se mânjea, făcându-și o mutră maronie ca noroiul, Safi își legă gluga sub bărbie și se înfășură în mantie. După ce își prinse haina în centură, având grijă să-și ascundă teaca pe dedesubt, își dădu și ea cu pământ și noroi pe obraji.

În mai puțin de un minut, erau gata amândouă. Safi o cercetă iute pe Iseult... însă deghizarea îi reușise. *Destul* de bine. Sora ei de Fir arăta ca o țărăncuță care are mare nevoie de o baie.

Urmată îndeaproape de Iseult, Safi dădu iute ocol stâncii de calcar, ținându-și respirația... Apoi, expiră dintr-odată, dar fără să încetinească ritmul. Gărzile mai aveau treizeci de pași până la oalele cu foc îngropate sub pământ.

Safi îi făcu stângace cu mâna unei gărzi mustăcioase din primul rând. El ridică o mână, iar cei din spatele lui se opriră brusc. Apoi, una câte una, arbaletele se îndreptară spre cele două fete.

Safi se prefăcu că nu bagă de seamă, iar când ajunse în dreptul grămăjoarei de pietricele care marca locul capcanei, o împrăstie printr-un salt lin. În urma ei, Iseult făcu același lucru, dintr-o săritură aproape imperceptibilă.

Apoi mustăciosul, care era, evident, căpetenia gărzilor, ridică și el arbaleta.

– Stați!

Safi se supuse, pocnind din călcâie, dar încercând totodată să împrăstie pământul cât mai mult.

– *Onga?* întrebă ea, rostind cuvântul arithuanian care înseamnă *da*.

La urma urmei, dacă tot trebuia să treacă drept țărânci, ar fi putut foarte bine să fie niște țărânci *imigrante*.

– Vorbiți limba dalmotti? le întrebă căpetenia, uitându-se întâi la Safi și apoi la Iseult, care se opri stângace lângă prima.

– *Vârbim. Puțân.*

Era de departe cea mai nereușită încercare de a imita accentul arithuanian pe care Safiya îl auzise din gura lui Iseult.

– Avem... necazuri? ridică Safi mâna, făcând gestul universal care arată supunere. Nu ne ducem decât până în orașul Veñaza.

Iseult tuși teatral, iar ei îi veni s-o strângă de gât. Nu era de mirare că Iseult era cea care fura din buzunare, iar Safi se ocupa de distragerea atenției. Sora ei de Fir era o actriță *îngrozitoare*.

– Mergem la un vindecător din oraș, se grăbi Safi să spună înainte ca Iseult să tușească iar, deloc credibil. S-ar putea să aibă ciumă. Vedeți, Domniile Voastre, mama noastră a murit de ciumă și, *vaaai*, cât a mai tușit pe patul de moarte... Era atât sânge...

– Ciumă? o întrerupse mustăciosul.

– O, da, încuviință Safi știutoare. Sora mea e foarte bolnavă.

Iseult tuși din nou, dar de data asta atât de convingător, încât Safi tresări de-a binelea... după care se apropie șontâc-șontâc de ea.

– O, sărăcuța de tine, ai nevoie de un vindecător. Hai, las-o pe sora ta să te ajute.

Căpetenia se întoarse spre oamenii lui, nemailuându-le în seamă pe fete și dând deja ordine cât îl ținea gura:

– Înapoi în formație! Continuați marșul!

Pietrișul scrâșni, pașii dudură. Fetele își văzură de drum, trecând printre gărzile care strâmbau din nas. Ai fi zis că nimeni nu-și dorea să ia „ciumă“ de la Iseult.

Safi tocmai o sprijinea în timp ce treceau prin dreptul trăsurii negre, când portiera acesteia se deschise larg. Un bătrân stafidit își aplecă în afară trupul învăluit într-o mantie sângerie. Ridurile îi tremurau în bătaia vântului.

Era conducătorul Breslei Aurarilor, un bărbat pe nume Yotiluzzi, pe care Safi îl văzuse doar de la depărtare la hanul unde fusese chiar cu o seară în urmă.

Dar, cu toate astea, bătrânul conducător de breaslă nu o recunoscuse, bineînțeles, și, după ce le aruncă o privire, strigă cu vocea lui ascuțită:

– Aeduan! Ia gunoiul ăsta străin de lângă mine!

O siluetă în alb veni din spatele trăsurii negre. Mantia îi flutură în vânt și, deși gluga îi umbrea chipul, nu avea niciun cuțit ascuns în centura de la piept și nici vreo sabie la cingătoare.

Era un călugăr carawen – un mercenar antrenat să ucidă încă din copilărie.

Safi încremeni și, fără să stea pe gânduri, își trase brațul cu care o sprijinise pe Iseult, care tresări fără să scoată un

sunet. Gărzile aveau să le cadă în capcană din clipa în clipă, iar fetele erau gata pe poziții: *Inițiază. Finalizează.*

– Arithuanieni, spuse călugărul.

Glasul îi era hodorogit, dar nu de trecerea anilor, ci fiindcă nu prea-l folosea.

– Din ce sat?

Făcu un singur pas spre Safi.

Ea încercă să-și stăpânească impulsul de a da înapoi. Instinctul ei de Vrăjitoare a Adevărului îi dădu deodată ghes – o senzație de iritare, de parcă i-ar fi smuls cineva pielea de pe ceafă.

Și nu vorbele lui stârniseră puterile magice ale lui Safi. Ci prezența lui. Călugărul era tânăr, însă ceva era *putred* la el. Ceva prea neîndurător – prea primejdios – pentru a putea fi de încredere.

El își dădu gluga de pe cap, scoțându-și la iveală chipul palid și părul scurt, castaniu. Apoi, pe când adulmeca aerul din preajma lui Safi, ceva roșu îi inundă nările.

Lui Safi i se făcu stomacul ghem.

Vrăjitor al Sângelui.

Călugărul era un afurisit de Vrăjitor al Sângelui. O creatură mitologică, o ființă care poate să miroasă sângele cuiva, adică să miroasă trucurile vrăjitorești și să-i dea de urmă și de la capătul lumii. Dacă le-ar fi luat mirosul lui Safi și lui Iseult, ar fi intrat într-o mare, *mare...*

Bum! Bum! Bum!

Praful de pușcă bubui în oalele cu foc. Gărzile dăduseră peste capcană.

Safi acționează instantaneu, la fel și călugărul. Sabia lui ieși din teacă șuierând. La fel și cuțitul ei. Ea îi pară tăișul, împingându-i sabia într-o parte.

El reveni pe poziții și sări înainte. Safi se dădu înapoi. O lovi cu călcâiele pe Iseult, care îngenunche dintr-o singură mișcare, iar Safi i se rostologi pe spate.

Inițiază. Finalizează. Asta era metoda de luptă a fetelor. Stilul lor de viață.

Safi ateriză din saltul ei și scoase sabia tocmai când Iseult își eliberă coasele în formă de semilună. Departe, în spatele lor, exploziile încă bubuiau. Se auzeau strigăte, caii loveau din copite și nechezau speriați.

Iseult se năpusti să-l lovească pe călugăr în piept. Acesta făcu un salt înapoi și sări pe acoperișul trăsurii. Deși urmărise să creeze un moment de diversiune, Safi nu reuși decât să se trezească cu călugărul plonjând deasupra lor.

Era bun. Cel mai bun luptător cu care se confruntase.

Dar ele erau și mai bune.

Safi se îndepărtă cu o săritură tocmai când Iseult îi tăie calea adversarului. Coasele ei îi spintecară brațele, pieptul, burta în iureșul luptei, apoi, întocmai ca o tornadă, se potoli.

În timpul ăsta, Safi aștepta. Urmărea ceva ce nu putea fi adevărat, și totuși era: fiecare tăietură din trupul călugărului se vindeca în fața ochilor ei.

Acum nu mai era nicio îndoială: călugărul ăsta de trei ori blestemat era un Vrajitor al Sângelui ieșit din cele mai negre coșmaruri ale lui Safi. Astfel că făcu singurul lucru care-i trecu prin cap: azvârli cuțitul drept în pieptul călugărului.

Cuțitul îi trecu printre coaste și i se împlântă adânc în inimă. El se împletici, genunchii i se lovira unul de celălalt, iar cu ochii roșii o fixă pe Safi. Buzele i se strânseră. Cu un mârâit, își smulse cuțitul din piept. Sângele îi țâșni din rana...

...care se vindeca văzând cu ochii.